

Biblioteka
Čarobna knjiga

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala

L. J. Smith

“The Vampire Diaries - The Dark Reunion”

Copyright © 1991 by Daniel Weiss Associates, Inc. and Lisa Smith

Copyright © 2010 za srpski jezik Čarobna knjiga

Published by arrangement with Rights People, London

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

ISBN: 978-86-7702-136-8

Čarobna knjiga
Beograd 2010.

L. Dž. Smit

MRAČNO OKUPLJANJE

Prevod

Kristina Ivšić

VAMPIRSKI DNEVNICI:

1. BUĐENJE

2. BORBA

3. BES

4. MRAČNO OKUPLJANJE

**Za tetku Mardži i uspomenu na tetke
Agnes i Elinor, koje su podsticale moju
kreativnost**

1.

„Sve može biti kao što je bilo”, reče Kerolajn s toplinom u glasu, posegnuvši da stisne Boninu ruku.

Ali, to nije bila istina. Ništa više ne može biti kao pre Elenine smrti. Ništa. Boni je imala jak, loš predosećaj u vezi s žurkom koju je Kerolajn pokušavala da organizuje. Nejasan osećaj na dnu njenog stomaka poručivao joj je da je to iz nekog razloga veoma, veoma loša ideja.

„Mereditin rođendan je već *prošao*”, istakla je. „Bio je prošle subote.”

„Ali nije imala žurku, pravu žurku kao što je ova. Imamo celu noć; moji roditelji se neće vratiti do nedelje ujutro. Hajde, Boni, pomisli samo kako će se iznenaditi.”

O da, iznenadiće se ona, pomislila je Boni. Toliko će se iznenaditi da će me možda potom i ubiti. „Vidi, Kerolajn, Meredith nije napravila veliku žurku zato što baš i nije raspoložena za slavlje. Delovalo bi... kao da nekako nema poštovanja...”

„Ali, to *nije* u redu. Elena bi volela da se lepo provodimo, znaš da bi. Ona je volela žurke. Ne bi joj bilo drago da nas vidi kako sedimo i plačemo za njom šest meseci nakon njene smrti.” Kerolajn se nagnula napred, a pogled njenih mačkastih zelenih očiju beše iskren i ubedljiv. U njima nije bilo prepređenosti, niti uobičajene manipulacije. Boni je videla da ona to zaista misli.

„Želim da budemo prijateljice kao što smo nekada bile”, reče Kerolajn. „Uvek smo proslavljale rođendane zajedno, samo nas četiri, sećaš se? Sećaš li se kako su momci uvek pokušavali da upadnu na naše žurke? Pitam se da li će pokušati i ove godine.”

Boni je osećala kako gubi kontrolu nad situacijom. Ovo je loša ideja, ovo je veoma loša ideja, pomislila je. No, Kerolajn je nastavljala. Dok je pričala o dobrim starim vremenima, izgledala je romantično, kao u snu. Boni nije imala srca da joj kaže da su dobra stara vremena prazna kao diskoteka u podne.

„Više nas čak i nema četiri. Žurka s tri devojke baš i nije zabavna”, bunila se iznemoglo kad je došla do reči.

„Pozvaću i Sju Karson. Meredith je dobra s njom, zar ne?”

Boni je morala da prizna da je tako – svi su bili u dobrim odnosima sa Sju. Ali, čak i da je tako, Kerolajn je morala da shvati da ne može biti kao pre. Ne možeš samo na Elenino mesto staviti Sju Karson i reći – eto, sad je sve sređeno.

Ipak, pitala se kako to da objasni Kerolajn. Odjednom joj je sinulo.

„Hajde da pozovemo Viki Benet”, rekla je.

Kerolajn je buljila u nju. „Viki Benet? Mora da se šališ. Da pozovemo tu malu čudakinju koja se skinula naočigled pola škole? Posle svega što se dogodilo?”

„Zbog svega što se dogodilo”, odlučno reče Boni. „Vidi, znam da nikada nije bila deo naše ekipe. Ali nije više ni s društvom ekipom. Oni je ne žele, a ona je preplašena na smrt. Potrebni su joj prijatelji. Nama su potrebni ljudi. Hajde da je pozovemo.”

Kerolajn je na trenutak izgledala ojađeno. Isturivši bradu, Boni je stavila ruke na kukove i čekala. Kerolajn je konačno uzdahnula.

„U redu. Pobedila si. Pozvaću je. Ali, moraš se pobrinuti za to da Meredith stigne do moje kuće u subotu uveče. I, Boni

– pobrini se za to da nema predstavu šta se zbiva. Zaista želim da ovo bude iznenađenje.”

„O, biće”, odvrati Boni, smrtno ozbiljna. Iznenađilo ju je Kerolajmino ozareno lice i topao zagrljaj.

„Mnogo mi je drago što posmatraš stvari na moj način”, rekla je Kerolajn. „Biće zaista dobro za sve nas da se ponovo okupimo.”

Ona ništa ne razume, shvatila je unezverena Boni dok je Kerolajn odlazila. Šta treba da učinim da joj objasnim? Da je ošamarim?

I tu nije kraj, pomislila je. O bože, sad moram da kažem Meredith.

Ipak, do kraja dana je dokonala da je možda bolje da Meredith ne sazna za to. Kerolajn je želela da se Meredith iznenadi, pa je možda bolje da joj ne kaže. Tako Meredith bar neće morati da brine unapred. Da, zaključila je Boni, verovatno je najuljudnije da ništa *ne* kaže Meredith.

Ko zna, zapisala je u svoj dnevnik u petak uveče. *Možda sam prestroga prema Kerolajn. Možda se zaista kaje zbog stvari koje je uradila, poput onoga kad je pokušala da ponizi Elenu pred čitavim gradom i da namesti da Stefana uhapse zbog ubistva. Možda je Kerolajn sazrela od tada i naučila da misli na još nekog osim na sebe. Možda ćemo se ipak dobro provesti na njenoj žurki.*

A možda me vanzemaljci kidnapuju do sutrašnjeg popodneva, pomislila je zatvarajući dnevnik. Mogla je samo da se nada.

Vodila je dnevnik u običnoj svesci sa cvetnim desenom, koju je kupila u prodavnici kozmetike. Počela je da vodi dnevnik kada je Elena umrla, ali to joj je sada već prešlo u naviku. Jedino je na tim stranicama mogla da kaže sve što je htela, a da je ljudi ne gledaju preneraženo, govoreći „Boni Makalok!” ili „O Boni!”.

Još je mislila na Elenu kad je ugasila svetlost i uvukla se pod jorgan.

Sedela je na bujnoj pokošenoj travi, koja se nepregledno širila svuda oko nje. Nebo je bilo besprekorno plavo, a vazduh topao i mirišljav. Ptice su cvrkutale.

„Mnogo mi je drago što si uspela da dođeš”, rekla je Elena.

„O, da”, odvrtila je Boni. „Pa, i meni je drago. Naravno.” Ponovo je pogledala unaokolo, a zatim je brzo vratila pogled na Elenu.

„Još čaja?”

Boni je u ruci držala šoljicu za čaj, tanku i krhku poput ljuške jajeta. „O, naravno. Hvala.”

Elena je nosila osamnaestovekovnu haljinu od prozračnog belog muslina, koja joj je padala niz telo ocrtavajući njenu figuru. Sipala je čaj toliko prilježno da nije prosula ni kap.

„Da li bi želela jednog miša?”

„Jednog šta?”

„Kažem, da li bi želela jedan sendvič uz čaj?”

„Ah. Sendvič. Može. Odlično.” Sendvič je bio spravljen od krastavca, isečenog na tanke kolutove, majoneza i kvadratića belog hleba. Bez korice.

Čitav prizor je bio svetlucač i divan poput Seraove slike. Topli izvori, tu smo. Staro mesto za piknik, pomislila je Boni. No, sigurno treba da razgovaramo o stvarima mnogo važnijim od čaja.

„Ko ti sređuje kosu ovih dana?”, pitala je. Elena nikada nije umela da namesti kosu sama.

„Sviđa ti se?” Elena je podigla ruku ka svilenkastoj bledezlatnoj kosi, skupljenoj na potiljku.

„Savršena je”, rekla je Boni, zvučeći baš kao njena mama na večeri Kćerki Američke revolucije.

„Pa, kosa je važna, znaš”, rekla je Elena. Oči su joj sijale dubinom plavog neba, plavog poput lazurnog kamena. Boni je samouvereno dotakla svoje pravilne crvene lokne.

„Naravno, krv je takođe važna”, rekla je Elena.

„Krv? O da, naravno”, zburnjeno odvrati Boni. Nije imala pojma o čemu Elena govori, a imala je utisak da hoda po užetu ispod kog sa nalaze aligatori. „Da, naravno da je krv važna”, saglasila se nesigurno.

„Još jedan sendvič?”

„Hvala.” Sendvič je bio sa sirom i paradajzom. Elena je izabrala jedan za sebe i pažljivo zagrizla. Boni ju je posmatrala, osećajući kako nelagoda u njoj raste, a onda...

Onda je opazila kako s krajeva sendviča curi blato.

„Šta – šta je to?” Reči su joj od straha nalikovale vrisku. San se prvi put učinio kao san. Shvatila je da ne može da se pomeri. Mogla je samo da bulji i da se bori za vazduh. Krupna kap smeđe supstance pade sa Eleninog sendviča na karirani stolnjak. Bilo je to blato, u to nije bilo sumnje. „Elena... Elena, šta...”

„O, svi mi to jedemo ovde dole.” Elena joj se smešila, otkrivši zube prekrivene smeđom supstancom. Samo, to nije bio Elenin glas, već ružan i izobličen glas muškarca. „I ti ćeš to jesti.”

Vazduh više nije bio topao i mirišljav, bilo je vruće i osećao se otužan smrad trulog otpada, koji tera na mučninu. Na zelenoj travi, koja je sada divlje bujala, videle su se crne rupe. To nisu bili Topli izvori. Nalazila se na starom groblju. Kako to da nije ranije shvatila? Samo, ovi grobovi su bili tek iskopani.

„Još jedan miš?”, rekla je Elena i zacenila se od smeha.

Boni pogleda polovinu sendviča koju je držala i zavrišta. S jedne strane je visio otrcan smeđi rep. Svom snagom

je bacila sendvič, koji se razmrskao udarivši o nadgrobni spomenik. Zatim je ustala, punog stomaka, nervozno tarući prste o farmerke.

„Ne možeš još da odeš. Društvo samo što nije stiglo.” Elenino lice se menjalo: već je izgubila mnogo kose, a koža joj je postala siva i gruba. Sve se pomeralo u tanjiru sa sendvičima i u sveže iskopanim rakama. Boni nije želela da vidi nikoga od njih. Pomislila je da će poludeti ako ih vidi.

„Ti nisi Elena!”, vrisnula je i otrčala.

Vetar joj je nanosio kosu u oči i nije mogla da vidi. Njen gonilac se nalazio iza nje; osećala je da joj je za petama. Stigni do mosta, pomislila je, a zatim je natrčala na nešto.

„Čekao sam te”, rekla je nakaza u Eleninoj haljini, siva skeletna nakaza s dugačkim krivim zubima. „Slušaj me, Boni.” Držao ju je nadljudski snažno.

„Ti nisi Elena! Ti nisi Elena!”

„Slušaj me, Boni!”

Bio je to Elenin glas, Elenin pravi glas – ne jak i ružan glas koji se ludo zabavlja, već glas pun panike. Dolazio je odnekud iza Boni i hujao je kroza san kao svež, hladan vetar. „Boni, brzo, slušaj...”

Stvari su se topile: koščate ruke na Boninim ramenima, groblje koje proklizava, ustajao vreo vazduh. Elenin glas je za trenutak bio jasan, ali prekidao se poput loše telefonske veze.

„On izvrće stvari, menja ih. Ja nisam snažna kao on...” – Boni nije razumela nekoliko reči – „... ali važno je. Moraš pronaći... odmah.” Glas joj se gubio.

„Elena, ne čujem te! Elena!”

„... jednostavne čini od samo dva sastojka, ona dva za koja sam ti već rekla...”

„Elena!”

Boni je i dalje vikala kada se naglo uspravila u krevetu.

2.

„I to je sve čega se sećam”, zaključila je Boni dok je s Meredith prolazila Ulicom suncokreta, između redova visokih viktorijanskih kuća.

„Ali, to je svakako bila Elena?”

„Da. I pokušavala je nešto da mi kaže na kraju. Ali, taj deo je bio nerazgovetan. Znam samo da je bilo nešto važno, veoma važno. Šta misliš?”

„Sendviči s miševima i nezatrpani grobovi?” Meredith elegantno podiže obrvu. „Mislim da si pomešala Luisa Kerola i Stivena Kinga.”

Boni je pomislila da je Meredith verovatno u pravu. Ipak, san ju je još mučio. Mučio ju je ceo dan, dovoljno da zaboravi na svoje ranije brige. Sada, dok je Meredith prilazila Kerolajnoj kući, stare brige su se vratile sveteći se.

Stvarno je trebalo da kažem Meredith, pomislila je nespokojno, krajičkom oka pogledavši visoku devojkicu kraj sebe. Nije trebalo da pusti Meredith da uđe tamo nepripremljena...

Uzdahnivši, Meredith je pogledala ka osvetljenim prozorima kuće podignute u stilu kraljice Ane. „Da li su ti večeras zaista *potrebne* te minduše?”

„Da, potrebne su mi. Da, svakako.” Prekasno je. Mogla bi to ipak iskoristiti najbolje što može. „Svideće ti se kad ih budeš videla”, dodala je, dok je s nadom slušala prizvuk očaja u svom glasu.

Meredit stade, a njene prodorne tamne oči radoznalo proučiše Bonino lice. Onda je pokucala na vrata. „Samo se nadam da Kerolajn ne ostaje kod kuće večeras. Mogle bismo da završimo s njom.”

„Kerolajn da ostane kod kuće subotom uveče? Ne budi smešna.” Boni je zadržavala vazduh toliko dugo da joj se zavrtele u glavi. Njen zvonki smeh je bio krt i lažan. „Kakav koncept”, nastavila je pomalo histerično kad je Meredith oprobala kvaku, rekavši kako misli da kod kuće nema *nikoga*. Vođena nekakvim ludim porivom, Boni dometnu: „Tra-la-la-la-la.”

Meredit se ukopala i okrenula prema njoj, držeći ruku na kvaki.

„Boni”, rekla je tiho, „jesi li potpuno odlepila?”

„Ne.” Obeshrabrena, Boni je zgrabila Meredith za ruku i užurbano potražila njen pogled. Vrata su se sama otvarala. „O bože, Meredith, nemoj da me ubiješ, molim te...”

„*Iznenadenje!*”

„Smeši se”, prosiktala je Boni, grubo gurajući kroz vrata telo svoje prijateljice koje se odjednom opiralo. Ugurala ju je u svetlu sobu punu buke i konfeta koje su padale svuda unaokolo. Široko se smešeći, procedila je: „Ubij me kasnije – zaslužila sam – ali sad se samo smeškaj.”

Bili su tu baloni, oni skupi helijumski, kao i gomilica poklona na stočiću. Bio je tu čak i cvetni aranžman, a Boni je primetila da su orhideje u besprekornom skladu s Kerolajninim bledezelenim šalom. Bio je to svilen šal marke Hermes, s desenom vinove loze i lišća. Kladam se da će na kraju jedna orhideja završiti u njenoj kosi, pomislila je Boni.

Plave oči Sju Karson su bile malo uplašene, a osmeh joj je bio nesiguran. „Meredit, nadam se da nisi imala posebnih planova za večeras”, rekla je.

„Ništa što ne mogu da pololim gvozdenom polugom”, odgovorila je Meredith. Ipak, nasmešila se zajedljivo i Boni se opustila. Sju je bila princeza na Eleninom dvoru, zajedno s Boni, Meredith i Kerolajn. Ona je bila jedina devojka koja je ostala uz Elenu kada su se svi okrenuli protiv nje. Na Eleninoj sahrani je rekla da će Elena uvek biti istinska kraljica škole i, u znak sećanja na Elenu, odustala je od nominacije za Snežnu kraljicu. Niko nije mogao da mrzi Sju. Najgore je prošlo, pomislila je Boni.

„Hoću da se zajedno fotografišemo na kauču”, rekla je Kerolajn, nameštajući ih iza cvetnog aranžmana. „Viki, slikaj, hoćeš li?”

Viki Benet je tiho stajala po strani, neprimetna. „O, naravno”, oglasila se. Dok je podizala fotoaparata, nervozno je sklonila svoju dugu smeđu kosu sa očiju.

Kao da je sluškinja, pomislila je Boni pre nego što ju je blic zaslepio.

Dok se polaroid razvijao, a Sju i Kerolajn se smejale i komentarisale Meredithinu nametnutu ljubaznost, Boni je primetila nešto drugo. Fotografija je ispala dobro: Kerolajn je izgledala privlačno, kao i uvek: njena crvenkastosmeđa kosa se sijala, a ispred nje su stajale svetlozelene orhideje. Suzdržana Meredith je bila misteriozno lepa, a da se nije ni trudila. Bila je tu i ona, za glavu niža od ostalih, sa svojim raštrkanim crvenim kovrdžama i s postidenim izrazom na licu. Čudnovata je bila osoba koja je sedela pored nje. To je bila Sju, naravno da je to bila Sju, ali za tren joj se učinilo da svetla kosa i plave oči pripadaju nekom drugom. Nekome ko je izgledao usplahireno, na ivici da kaže nešto vrlo važno. Boni se namrštila na fotografiju, sitno trepćući. Slika je lebdela ispred nje, a neugodna jeza se pela uz njenu kičmu.

Ne, bila je to samo Sju. Mora da je nakratko izgubila glavu, ili je pak dopustila da na nju utiče Kerolajna želja da „sve ponovo budu zajedno”.

„Ja ću sada da fotografišem”, rekla je skočivši. „Sedi, Viki, i približi se. Ne, još, još – e, tako!” Svi Vikini pokreti su bili brzi, laki i nervozni. Kada je blicnulo, poskočila je kao preplašena životinja spremna za beg.

Kerolajn je jedva pogledala fotografiju, polazeći prema kuhinji. „Šta mislite, šta ima umesto torte?”, upitala je. „Pravim sopstvenu verziju 'čokoladne smrti'. Hajde, morate mi pomoći da otopim preliv.” Sju je pošla za njom. Pošto je malo oklevala, pridružila im se i Viki.

Poslednji tračak prijaznosti nestade s Meredithinog lica. Okrenula se ka Boni. „Trebalo je da mi kažeš.”

„Znam.” Boni je na tren pognula glavu. Zatim ju je pogledala i iskežila se. „Ali onda ne bi došla i ne bismo jele 'čokoladnu smrt’.”

„Dakle, to je vredno toga?”

„Pa, pomaže”, rekla je Boni razumno. „Stvarno ti kažem, verovatno neće biti toliko loše. Kerolajn se u stvari trudi da bude dobra, a dobro je i za Viki da izađe iz kuće bar jednom...”

„Ne bih baš rekla da je to dobro za nju”, odvrati Meredith bez uvijanja. „Izgleda kao da će dobiti srčku.”

„Pa, verovatno je samo nervozna.” Po Boninom mišljenju, Viki je imala dobar razlog da bude nervozna. Provela je veliki deo prošle jeseni u transu, dok ju je moć koju nije razumela polako izluđivala. Niko nije očekivao da će uspeti da se izvuče tako dobro.

Meredith je i dalje izgledala turobno. „Uostalom”, rekla je Boni tešeći je, „nije danas tvoj pravi rođendan.”

Meredith je uzela fotoaparatus i počela da ga prevrće po rukama. Uprevši pogled u svoje ruke, rekla je: „Ali jeste.”

„Šta?” Boni je piljila u nju. Zatim upita glasnije: „Šta si rekla?”

„Rekla sam da je danas moj pravi rođendan. Mora da je Kerolajn saznala za to od svoje mame. Njena mama se nekada davno družila s mojom mamom.”

„Meredith, o čemu to govoriš? Tvoj rođendan je bio prošle nedelje, tridesetog maja.”

„Ne, nije. Danas je, šestog juna. Istina je, taj datum stoji u mojoj vozačkoj dozvoli i u svim dokumentima. Moji roditelji su počeli da slave moj rođendan nedelju dana ranije jer je šesti jun bio previše tragičan za njih. To je datum kada je moj deda napadnut i kada je poludeo.” Dok se Boni borila za vazduh, ne mogavši da progovori, mirno je dodala: „Pokušao je da ubije moju baku, znaš. Pokušao je i mene da ubije.” Meredith je pažljivo spustila fotoaparatus nasred stočića. „Trebalo bi da pođemo u kuhinju”, rekla je tiho, „miriše čokolada.”

Boni je još bila paralizovana, ali mozak je ponovo počinjao da joj radi. Kao kroz maglu se sećala da je Meredith ranije pričala o tome, ali nije joj tada ispričala celu istinu. Nije joj rekla ni kada se to dogodilo.

„Napadnut – misliš, kao što je Viki napadnuta?” Boni je pokušala da se izvuče. Nije mogla da izgovori reč „vampir”, ali znala je da je Meredith razumela.

„Kao što je Viki napadnuta”, potvrdila je Meredith. „Hajde”, dodala je još tišim glasom. „Čekaju nas. Nisam htela da te uznemirim.”

Meredith ne želi da budem uznemirena, tako da *neću* biti uznemirena, pomislila je Boni dok je sipala vreću preko čokoladnih kolača i sladoleda od čokolade. Iako su prijateljice od prvog razreda, nikada joj nije otkrila tu tajnu.

Za trenutak ju je podišla jeza i reči su isplivale iz mračnog dela njenog uma. *Niko nije onakav kakvim se čini*. Na to ju je prošle godine upozorila Honorija Fel, govoreći kroz nju samu, a ispostavilo se da je proročanstvo bilo jezivo istinito. Šta ako još nije gotovo?

Boni odlučno odmahnu glavom. Nije sada mogla da razmišlja o tome. Morala je da misli o *žurki*. Pobrинуće se da *žurka bude dobra* i da se sve četiri nekako uklope.

Čudno, ali to nije bilo mnogo teško. Meredith i Viki isprva nisu mnogo pričale, ali Boni se potrudila da bude dobra prema Viki, a čak ni Meredith nije mogla da odoli gomili veselo upakovanih poklona. Kad je otvorila poslednji poklon, sve devojke su već pričale i smeјale se. Primirje i tolerancija se nastaviše i kada su se premestile u Kerolajninu spavaću sobu da pregledaju njenu odeću, diskove i albume s fotografijama. Dok se ponoć bližila, pogleale su na vreće za spavanje i nastavile da pričaju.

„Šta se dešava sa Alarikom ovih dana?“, pitala je Sju Meredith.

Alarik Salcman je bio Meredithin dečko – tako nekako. Bio je apsolvent univerziteta Djuk, a studirao je parapsihologiju. Pozvali su ga u Felovu Crkvu prošle godine kada su vampiri počeli da napadaju. Iako je isprva bio neprijatelj, završilo se tako što je postao saveznik i prijatelj.

„U Rusiji je“, rekla je Meredith. „Perestrojka, znaš? Otišao je tamo da sazna šta su radili s vidovitima tokom Hladnog rata.“

„Šta ćeš mu reći kada se vrati?“, upita Kerolajn.

Bilo je to pitanje koje je Boni i sama želela da postavi Meredith. Pošto je Alarik bio četiri godine stariji od nje, Meredith mu je rekla da sačeka da ona završi srednju školu, pa će onda pričati o njihovoj budućnosti. No, Meredith je napunila osam-

naest godina – danas, podsetila se Boni – a matura je za dve nedelje. Šta će biti potom?

„Nisam odlučila“, odvrati Meredith. „Alarik želi da se upišem na Djuk. Primili su me, ali nisam sigurna. Moram da razmislim.“

Boni je bilo drago zbog toga. Želela je da Meredith *s njom* upiše višu školu Bun, a ne da ode i da se uda ili pak veri. Bilo je glupo opredeliti se za jednog momka u tim godinama. Boni je, naime, bila čuvena po tome što je švrljala od jednog do drugog dečka. Lako se zaljublјivala, a lako bi ih i prebolela.

„Ja još nisam sreła dečka koji je vredan toga da mu budem verna“, rekla je.

Devojke je pogledaše. Podnimivši se, Sju upita: „Čak ni Stefan?“

Trebalo je da zna. Prigušena svetlost lampe i šuštanje mladog lišća žalosne vrbe jamčili su da će se povesti razgovor o Stefanu – i o Eleni.

Stefan Salvatore i Elena Gilbert su već postali gradska legenda, poput Romea i Julije. Kada je Stefan došao u Felovu Crkvu, želela ga je svaka devojka. Želela ga je i Elena, najlepša, najpopularnija, najnepristupačnija devojka u školi. Tek pošto ga je osvojila, shvatila je da je u opasnosti. Stefan nije bio ono za šta se izdavao – čuvao je tajnu mnogo strašniju od svega što se moglo zamisliti. A imao je i brata, Dejmona, koji je bio još misteriozniji i opasniji. Elena je bila rastrzana između dva brata – volela je Stefana, ali ju je Dejmonova neobuzdanost neodolјivo privlačila. Naposletku je morala da umre kako bi sačuvala oboјicu i iskupila njihovu ljubav.

„Možda Stefan – ako si Elena“, promrmlјala je Boni, naglašavajući poentu. Atmosfera se promenila. Zavlđadalo je tiho, pomalo sumorno raspoloženje, dušu dalo za noćno pove-ravanje.

„Još ne mogu da poverujem da je nema”, tiho je rekla Sju, žmurečki vrteći glavom. „Bila je neuporedivo življa od ostalih ljudi.”

„Njen plamen je jače goreo”, rekla je Meredith, zureći u šare koje je na tavanici pravila svetlost zlatno-ružičaste lampe. Glas joj je bio mek ali napet i Boni se učinilo da te reči opisuju Elenu bolje od svega što je ikada čula o njoj.

„Ponekad bih je mrzela, ali nikada nisam mogla da je ignorišem”, priznala je Kerolajn dok se prisećala. „Ona nije bila osoba koju si mogao da ignorišeš.”

„Njena smrt me je naučila jednoj stvari”, reče Sju, „a to je da to može da se dogodi svakom od nas. Ne možeš tračiti život jer nikada ne znaš koliko ti je još vremena ostalo.”

„To može biti šezdeset godina ili šezdeset minuta”, saglasila se Viki dubokim glasom. „Bilo koja od nas može umreti večeras.”

Boni se uznemireno promeškolljila. No, pre nego što je uspela da kaže bilo šta, Sju je ponovila: „Još ne mogu da poverujem da je zaista nema. Imam osećaj da je tu negde, u blizini.”

„O, i ja”, rekla je Boni odsutno. Slika Toplih izvora joj je proletela kroz glavu i za trenutak se učinila živopisnijom od Kerolajnine polumračne sobe. „Sinoć sam je sanjala i imala sam osećaj da je to *stvarno* ona i da pokušava nešto da mi kaže. Još imam taj osećaj”, rekla je Boni Meredith.

Ostale devojke su u tišini zurile u nju. Nekada bi se sve smejale kada bi Boni natuknula nešto o natprirodnim silama, ali sada im nije bilo do smeha. Njena vidovitost je bila neosporna, zadivljujuća, ali i pomalo strašna.

„Zaista imaš?”, prošaptala je Viki.

„Šta misliš, šta je pokušavala da kaže?”, upita Sju.

„Ne znam. Na kraju se silno trudila da ostane u kontaktu sa mnom, ali nije mogla.”

Opet je zavladao tišina. Konačno je, oklevajući, Sju izgovorila ono što su sve pomislile: „Misliš li... misliš li da bi *ti* mogla da prizoveš *nju*?”

Sve su se to pitale. Boni pogleda Meredith. Meredith malo nije bila zainteresovana za san, ali sada ju je ozbiljno pogledala.

„Ne znam”, rekla je Boni polako. Vizije iz košmara su se kovitlale po njenoj glavi. „Svakako ne želim da padnem u trans i postanem prijemčiva za sve što se tamo nalazi, šta god to bilo.”

„Da li je to jedini način da komuniciraš s mrtvima? Šta je s tablom za pričanje s duhovima i tako tim?”, upita Sju.

„Moji roditelji imaju tu tablu”, rekla je Kerolajn pomalo preglasno. Tiha, šaputava atmosfera iznenada se pomuti i neodređena napetost ispuni sobu. Sve devojke se uspraviše i pogledaše se, razmatrajući tu zamisao. Čak je i Viki, povrh svoje preplašenosti, izgledala zainteresovano.

„Da li bi to funkcionisalo?”, upita Meredith Boni.

„Da probamo?”, naglas se pitala Sju.

„Da li se usuđujemo? To je pravo pitanje”, dodala je Meredith. Boni ih je još jednom zatekla kako gledaju u nju. Još malo je oklevala, a onda je slegnula ramenima. Osećala je uzbuđenje u stomaku.

„Što da ne?”, rekla je. „Šta možemo da izgubimo?”

Kerolajn se okrenula prema Viki. „Viki, na dnu stepenica je ormar. Tabla bi trebalo da je unutra, na gornjoj polici s gomilom drugih igara.”

Nije rekla ni: „Da li možeš da odeš po nju, molim te?” Boni se namrštila i otvorila usta, ali Viki je već bila na vratima.

„Mogla bi da budeš malo ljubaznija”, reče Boni Kerolajn. „Šta je to, tvoja imitacija Pepeljuginе zle maćehe?”

„Ma hajde, Boni”, nestrpljivo odvratila Kerolajn. „Srećna je što je uopšte pozvana. Zna *ona* to.”

„A ja sam baš pomislila da je pod uticajem naše kolektivne divote”, rekla je Meredith bezdušno.

„Ali, pored toga...”, počela je Boni, a onda je nešto prekide. Zvuk je bio tanak i pištav i postepeno je jenjavao, ali nije bilo sumnje. Bio je to vrisak, praćen mrtvom tišinom, a zatim nizom prodornih krikova.

Devojke su se načas skamenile. Potom su pojurile u hodnik i niza stepenice.

„Viki!” Zahvaljujući svojim dugim nogama, Meredith je prva stigla do podnožja stepenica. Viki je stajala ispred ormara, ispruživši ruke kao da štiti lice. Ščepala je Meredith, i dalje vrišteći.

„Viki, šta je bilo?”, zahtevala je Kerolajn da zna. Zvučala je više besno nego uplašeno. Po podu su bile razbacane kutije od društvenih igara, markeri iz „monopola” i kartice za kviz. „Zašto si vikala?”

„Zgrabilo me je! Pokušala sam da dohvatim gornju policu i nešto me je zgrabilo oko struka!”

„Odostrag?”

„Ne! Iznutra, iz ormara!”

Zapanjena, Boni je pogledala u otvoren ormar. Zimski kaputi su visili u neprobojnom sloju, a neki od njih su dopirali do poda. Nežno se odmakavši od Viki, Meredith je kišobranom počela da pipka kapute.

„O, nemoj”, nesvesno reče Boni, ali kišobran je nailazio samo na otpor odeće. Meredith je kišobranom odgurnula kapute u stranu, otkrivši praznu poledinu od kedrovine.

„Vidiš? Nema nikoga”, rekla je, a u glasu joj se čulo olakšanje. „Ono što *jeste* tu jesu ovi rukavi kaputa. Ako se dovoljno nagneš među njih, kladim se da možeš da osetiš da te nečije ruke hvataju oko struka.

Viki je koraknula napred i dotakla rukave koji su visili, a zatim je pogledala policu. Rukama je pokrila lice, zaklonjena

dugom svilenkastom kosom. Boni je, prožeta užasom, na trenu-tak pomislila da plače, ali onda je čula kikot.

„O bože! Ja sam stvarno pomislila... O, tako sam glupa! Pospremiću sve”, rekla je Viki.

„Kasnije”, smireno reče Meredith. „Hajde, idemo u dnevnu sobu.”

Dok su odlazile, Boni je bacila poslednji pogled na ormar.

Kada su se sve okupile oko stočića, ugasile su nekoliko sijalica radi efekta. Boni je nežno položila prste na mali plastični pokazivač slova. Nikada, zapravo, nije koristila tablu, ali znala je kako se to radi. Pokazivač se pomerao pokazujući slova i sričući poruku – ako su uopšte duhovi bili voljni da pričaju.

„Moramo sve da ga dodirnemo”, rekla je, posmatrajući kako ostale devojke poslušno pružaju ruke. Meredithini prsti su bili dugi i vitki, a Sjuini tanki i uski, ovalnih noktiju. Kerolajni nouti su bili nalakirani bakarnovatrenom bojom. Vikini su bili izgrizeni.

„Zatvorimo oči i usredsredimo se”, nežno reče Boni. Čuo se pokoji uzdah iščekivanja kad su je devojke poslušale. Atmosfera je uticala na sve njih.

„Mislite na Elenu. Zamislite je. Ako je tamo, želimo da je privučemo ovamo.”

U velikoj sobi je vladala tišina. U mraku iza sklopljenih kapaka, Boni je videla bledozlatnu kosu i oči boje lazurnog kamena.

„Hajde, Elena”, prošaptala je. „Pričaj sa mnom.”

Pokazivač je počeo da se pomera.

Nijedna od njih nije mogla upravljati njime jer su ga sve pritiskale s različitih strana. Bez obzira na to, mali plastični trougao je klizio glatko i samouvereno. Boni nije otvorila oči dok se nije zaustavio. Tada je pogledala. Pokazivač je bio uperen na reč „da”.

Viki je ispustila nešto nalik na tih jecaj.

Boni je pogledala ostale. Kerolajn je brzo disala, škiljeći zelenim očima. Sju je jedina odlučno žmurila. Meredith je pobledelela.

Sve su očekivale da Boni zna šta treba preduzeti.

„Koncentrišite se”, rekla im je Boni. Osećala se nespremno i pomalo glupo dok se obraćala vazduhu. No, bila je ekspert i morala je to da radi.

„Da li si to ti, Elena?”, upitala je.

Pokazivač je opisao mali krug i vratio se na „da”.

Bonino srce je odjednom zakucalo toliko snažno da se uplašila da će joj ruke zadrhtati. Plastika je pod vrhovima njenih prstiju bila drugačija, skoro naelektrisana, kao da je neka natprirodna energija strujala kroz nju. Više se nije osećala glupo. Suze su joj navirale na oči, a primetila je da i Meredithine oči sijaju. Meredith joj je klimnula glavom.

„Kako možemo da budemo sigurne?”, glasno i podozrivo upita Kerolajn. Kerolajn to ne oseća, shvatila je Boni. Ona ne oseća ništa što osećam ja. Sa stanovišta vidovnjaka, beskorisna je.

Pokazivač se opet pomerao, dodirujući slova toliko brzo da je Meredith jedva stizala da sriče poruku. Bila je jasna i bez znakova interpunkcije.

KEROLAJN NE BUDI SMARAČICA, pisalo je. IMAŠ SREĆE ŠTO UOPŠTE PRIČAM S TOBOM

„To je Elena, i te kako”, odsečno reče Meredith.

„Zvuči kao da je ona, ali...”

„O Kerolajn, začepi”, odvrati Boni. „Elena, toliko mi je drago...” Grlo joj se steglo, pa je pokušala ponovo.

BONI NEMA VREMENA PRESTANI DA CMIZDRIŠ I PREDI NA POSAO

I to je bila Elena. Boni je šmrknula i nastavila. „Sanjala sam te sinoć.”

ČAJ

„Da.” Bonino srce je lupalo brže nego ikada ranije. „Htela sam da razgovaram s tobom, ali sve je postalo čudno i onda smo izgubile kontakt...”

BONI NE PADAJ U TRANS NE TRANS NE TRANS

„U redu.” To je bio odgovor na njeno pitanje i laknulo joj je što to čuje.

KORUMPIRANI UTICAJI IZOBLIČAVAJU NAŠU KOMUNIKACIJU LOŠE STVARI VRLO LOŠE STVARI SU TAMO

„Šta, na primer?” Boni se nagnula bliže tabli. „Šta, na primer?”

NEMA VREMENA! Pokazivač kao da je dodao uzvičnik. Snažno je leteo od slova do slova, kao da je i Elena jedva obuzdavala nestrpljivost. ON JE ZAUZET PA MOGU SADA DA PRIČAM ALI NEMA MNOGO VREMENA SLUŠAJTE KADA ZAVRŠIMO BRZO IZADITE IZ KUĆE U OPASNOSTI STE

„U opasnosti?”, ponovi Viki. Izgledala je kao da će skočiti sa stolice i pobeći.

ČEKAJTE PRVO SLUŠAJTE CEO GRAD JE U OPASNOSTI

„Šta da radimo?”, odmah upita Meredith.

TREBA VAM POMOĆ ON PREVAZILAZI VAŠE MOĆI NEVEROVATNO SNAŽAN SADA SLUŠAJTE I PRATITE UPUTSTVA MORATE DA PRIPREMITE ČINI A PRVI SASTOJAK JE K...

Pokazivač je iznenada odskočio od slovâ, naglo preletevši po tabli. Pokazao je na stilizovanu sliku meseca, zatim na sliku sunca, a naposletku na natpis proizvođača table.

„Elena!”

Pokazivač je odskočio nazad na slova.

DRUGI MIŠ DRUGI MIŠ DRUGI MIŠ